

“Στο κελλί των Κρανιάδων μάθαμε να μην αργολογούμε” (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρανιάς) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1MtEjNG>]

Στο κελλί μας οι Γεροντάδες ποτέ δεν συζητούσαν πράγματα κοσμικά. Ούτε να κατηγορήσουν κάποιον ή να πουν ότι εκείνος είπε εκείνο ή το άλλο ή έκανε εκείνο ή το άλλο. Μάλιστα, αν άκουγαν κάποιον να κατακρίνει, τον μάλωναν. Δεν άκουσα ποτέ να βγαίνει από το στόμα τους λέξη προσβλητική, που να πληγώνει τον άλλο. Αλλά και στα άλλα κελλιά που πήγαιναν για λειτουργία, όταν ακουγόταν καμμιά αργολογία, ο παπα-Καλλίνικος επενέβαινε και την σταματούσε. Ο παπα-Γρηγόρης δεν μιλούσε. Έλεγε: «Τί να τους πεις; Αφού είναι μεγάλοι άνθρωποι στην ηλικία». Αλλά ο παπα-Καλλίνικος δεν λογάριαζε. Τους έλεγε: «Τί μιλάτε; Αφού δεν είναι σωστά αυτά που λέτε».

Και μένα με πρόσεχαν πολύ να μην έχω πολλές επαφές με ανθρώπους και ζημιωθώ πνευματικά, κυρίως από τα ψυχοβλαβή ακούσματα. Πάντα μου έλεγαν να προσέχω τις συναναστροφές μου. Έλεγαν: «Να προσέχεις. Να μην έχεις με τους ανθρώπους πολλά. Όταν ακούς να κουβεντιάζουν κοσμικά πράγματα, μακρυά».

Όταν έφευγα για διακόνημα στις Καρυές, πάντα ανησυχούσαν. Υπολόγιζαν την ώρα που έπρεπε να επιστρέψω. Μου έλεγαν: «Την τάδε ώρα θα είσαι εδώ». Όταν αργούσα, ανησυχούσαν, από το μεγάλο ενδιαφέρον τους και την αγάπη τους για μένα. Κάποτε, που χρειάστηκε να βγώ στον κόσμο για κάποια ανάγκη, με παίρνει τηλέφωνο την νύχτα, κατά τις 11 μ.μ., ο παπα-Καλλίνικος, λέγοντάς μου να επιστρέψω εκείνη την ώρα πίσω. Του απαντώ: «Μέχρι την Ουρανούπολη έρχομαι. Μετά όμως πως θα μπω στο Όρος;». Μου απαντά: «Αύριο το πρωί να 'σαι εδώ». Αλλά και για τους άλλους ανησυχούσαν, κι ας μην ήταν καλόγεροι. Όταν μάθαιναν ότι κάποιος είχε μια ανάγκη, εκτός από τις προσευχές και παρακλήσεις που έκαναν, δεν σταματούσαν να τον παίρνουν τηλέφωνο, για να μαθαίνουν την εξέλιξη της καταστάσεώς του.

Οι συζητήσεις στο κελλί μας ήταν πολύ λίγες. Συνήθως υπήρχε σιωπή. Και όταν χρειαζόταν να πούν οι Γεροντάδες κάτι, μιλούσαν για την Εκκλησία ή για το διακόνημά τους ή από τους λόγους των αγίων Πατέρων. Κάθε μέρα ο παπα-Γρηγόρης μας διάβαζε από τους βίους των Αγίων ή από τα Πατερικά ή από το «Αμαρτωλών σωτηρία». Θυμόταν πολλά από τους λόγους των αγίων Πατέρων. Και για κάθε περίπτωση ήξερε τον αντίστοιχο Πατερικό λόγο. Όταν τον ρωτούσα κάτι, απαντούσε: «Πάρε τον Ευεργετινό ή τον βίο του τάδε Αγίου ή το τάδε Πατερικό βιβλίο και θα το βρεις». Και πράγματι, πήγαινα και τα έβρισκα. Πολλά τα έχω σημειωμένα σε χαρτάκια. Κάποτε, επειδή δεν πολυπρόσεχα τα εργαλεία, μου λέει: «Ξέρεις τι λένε οι άγιοι Πατέρες; Μην αφήσεις το παράθυρο ή την πόρτα του

δωματίου σου να χτυπάει, και τα σπάσει ο αέρας». Συχνά μου έλεγε: «Μή κάνεις έτσι. Για δες τι έκανε εκείνος ο Άγιος. Δεν βλέπεις; Μαρτύρησε. Έχυσε το αίμα του για τον Χριστό». Για όλα τα θέματα ήξερε τι λένε οι άγιοι Πατέρες. Αυτές ήταν οι διδασκαλίες τους. Τα λόγια των αγίων Πατέρων. Λόγια δικά τους δεν έλεγαν. Δίδασκαν όμως με το παράδειγμά τους.

Όταν κάποιος τους ζητούσε κάποια συμβουλή, δεν έκαναν τον δάσκαλο. Από ταπείνωση έφευγαν. Καμιά φορά δεν έβγαιναν παρρησία να κηρύξουν, να πουν κάτι. Και στα Μοναστήρια, όταν πηγαίναμε στα Πανηγύρια, πάντα τελευταίοι κάθονταν. Δεν ήθελαν τις πρωτοκαθεδρίες. Και στην Εκκλησία και στην Τράπεζα πάντα την τελευταία θέση έπαιρναν.

Γενικά ήταν άνθρωποι που κοίταζαν πρώτα τα 5-6 πράγματα που έχει η καλογερική, για την οποία ξεκινήσαμε και ήλθαμε εδώ. Έλεγαν: «Ήρθαμε γι' αυτά. Τελείωσε». Γι' αυτό και ήταν άνθρωποι ήσυχoi, γλυκύτατοι και πάντοτε ειρηνικοί.

Ο παπα-Καλλίνικος, αν και δεν πήγε στο σχολείο, ήταν αρκετά μορφωμένος. Μάλιστα έμαθε να γράφει και στην γραφομηχανή. Εμόναζε εδώ στην περιοχή μας ένας μοναχός από την Θάσο, Λάζαρος ονόματι, που ήταν καθηγητής. Όταν ερχόταν εδώ, αφού πρώτα του έκανε ο παπα-Καλλίνικος καφέ, τον έβαζε να του παραδίδει μαθήματα. Όμως τα καλλιέργησε και μόνος του.

Στα χρόνια που πέρασαν, πέρασαν πάρα πολλοί επισκέπτες από το κελλί μας. Και τους φιλοξενούσαν εδώ πέρα -όχι μονάχα έναν και δύο, αλλά και δέκα και δώδεκα άτομα- αρκετές μέρες. Αβάρετος ο παπα-Καλλίνικος να τους μαγειρεύει. Το πρωί λειτουργούσε. Μάζευε τους προσκυνητές και τους έβαζε στην σειρά όλους να διαβάσουν κάτι από την Ακολουθία. Δεν τους άφηνε να συζητούν μεταξύ τους και να λένε αργολογίες. Μόλις έρχονταν, τους έβαζε να φάνε, να πουν το κρασάκι τους, το ρακάκι τους, αλλά μετά τους μάζευε στην Εκκλησία και τους έβαζε να διαβάσουν το Απόδειπνο και την άλλη μέρα τα γράμματα της πρωινής Ακολουθίας.

[Συνεχίζεται]